

Hồi 51

Thắng Giặc Ngoài, Vạn Thánh Bình Yên Bởi Hiểu Lâm, Lòng Đau Dậy Sóng

Hai người phát lệnh nhìn nhau chằm chằm, toàn đấu trường đệ tử đôi bên ai cũng vô cùng căng thẳng chờ đợi phút giây sinh tử sắp đến.

Đột nhiên Nguyệt Hoa phu nhân lạnh lạnh hét lên :

- Đệ tử Nguyệt Hoa hội... Tiến !

Thiên Tâm Quái Cái cũng phát tay hô lớn :

- Người của Vạn Thánh Đảo, tiến !

Đó là sự khởi đầu của cuộc chiến tàn khốc với sự tham gia của hơn một trăm nhân mạng.

Đệ tử hai bên như thú được sống chuồng, trong tiếng thét vang dậy lập tức lẫn xả vào nhau, tự tìm cho mình mục tiêu để chém giết.

Địa Sát Lệnh chủ, Nhan Ngọc Vi, Thần Châu Tam Tà và Vạn Thánh Nhất Tiên từng đôi đấu với bốn người còn lại trong bát lực sĩ, Nhan dân huynh đệ và ba thiếu nữ phân tán quan sát và hỗ trợ cho các đệ tử tấn công chúng nhân Nguyệt Hoa hội.

Thập Điện Truy Hồn Yên Di Thánh, Thánh Tâm Sư thái cũng Đảo Chủ phu nhân đứng ở góc trận quan sát chờ bổ sung.

Thiên Tâm Quái Cái vốn đã định bụng sẵn. Vừa dứt lệnh, lão vênh râu xông sang đối diện với Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi, lạnh giọng nói :

- Tang Thiên Khôi ! Người nghĩ rằng chủ người sẽ rút người sang đối phó với Đồng Thiên Kỳ ư ? Ra đây, ra đây ! Không ưng gặp lão ăn mày ta thì cũng phải gặp, và chủ người càng khốn khó hơn không ứng cứu nổi đâu ?

Hận Thiên Tiên vốn đang cầm uất Thùy Long Tăng và Tinh Sư Đạo chưa có dịp phát tiết, nay cơn giận chợt bùng lên. Lão hét lớn :

- Hàn Tâm Ẩn ! Lão phu sớm đã muốn lấy cái mạng dối của ngươi rồi !

Dứt lời xuất ngay một chiêu "Cô trụ cầm thiên" đánh sang hung khẩu của Thiên Tâm Quái Cái với áp lực kinh nhân.

Vung ngọc trượng sang bên hữu, Thiên Tâm Quái Cái mắng trả :

- Lão ăn mày ta cũng chẳng muốn để người kéo dài cái mạng thừa nữa !

Nói rồi xuất chiêu "Hàn đàm ấn nguyệt" tiếp chiêu Hận Thiên Tiên.

"Uỳnh" ! tiếng nổ của hai chưởng giao nhau làm đất lở đá bay bốc cao năm sáu trượng, tạo thành một cái hố sâu tới ba thước.

Hận Thiên Tiên bị thoái lùi một bước, vai đau ê ẩm, tay phải tê đi như không nhắc lên được.

Thiên Tâm Quái Cái phải lấy hết sức mới trụ vững, tuy nhiên hữu thủ cũng đau như dầm.

Vừa tiếp chiêu, đôi bên đã biết công lực của đối phương. Thiên Tâm Quái Cái buông giọng châm biếm :

- Tang Thiên Khôi ! Tuy ngày tháng qua công lực của người tăng tiến không ít nhưng vẫn chưa phải là địch thủ của lão ăn mày ta đâu ! Vạn Thánh Đảo là đất táng thân người mất rồi !

Hận Thiên Tiên uất đầy bụng quát mắng :

- Cùng quy ! Đừng vội khoác lác, đêm nay nhất định ta sẽ tế sống người !

Lão lại nhẩy xông tới, vận đủ mười thành công lực vào song chưởng đánh một lúc bảy tám chiêu.

Thiên Tâm Quái Cái "hừ" một tiếng, cũng xuất bảy tám chiêu nghênh địch, từ đó hai bên quấn chặt lấy nhau, xung quanh chưởng ảnh mịt mù không trong thấy ai nữa.

Quét mắt nhìn đấu trường, Đồng Thiên Kỳ lãnh đạm nói :

- Xem tình thế thì bên phía quý vị bất lợi rồi !

Tinh Sư Đạo nhân cười khẩy đáp :

- Đồng Thiên Kỳ, cứ chú trọng đến cái mạng người. Xung quanh không phải là trọng tâm đâu.

- Trọng tâm là bốn người chúng ta ư ?

Nguyệt Hoa phu nhân góp lời :

- Người nói không sai.

Mấy tiếng kêu thảm vang lên, Đồng Thiên Kỳ nói :

- Nguyệt Hoa phu nhân, thủ hạ người bớt đi ba người rồi !

Nguyệt Hoa phu nhân vận công vào song chưởng từ từ đưa lên, mặt trầm lại hẳn học nói :

- Đồng Thiên Kỳ ! Dù đệ tử của bốn hội đêm nay có chết hết nhưng gặp hồn người dưới chín tuổi họ cũng ngậm cười !

- Đáng tiếc là hồn người gặp họ không phải của Đồng Thiên Kỳ mà là oan hồn của ba vị.

Nguyệt Hoa phu nhân làm như không để ý đến hai vị chiến hữu kia, chậm bước lại gần Đồng Thiên Kỳ hỏi :

- Đồng Thiên Kỳ, người và ta ai xuất thủ trước ?

Đồng Thiên Kỳ đáp :

- Huyết Kiếp Thủ trước khi giết người ít khi xuất thủ trước. Với Nguyệt Hoa phu nhân, Đồng mỗ cũng không coi ngoại lệ, phu nhân cứ tự nhiên.

Lúc này xung quanh đưa lại mấy tiếng la đau đớn nữa, Nguyệt Hoa phu nhân nghe ra trong đó có tiếng một võ sĩ, đột nhiên hét lên một tiếng :

- Tiếp chưởng !

Theo tiếng quát, hai tay đã đề khí liền phóng ra. Thoắt cái, từ đôi bàn tay nhỏ nhắn đã lấp lánh hai thứ binh khí, đó là hai chiếc nguyệt nha mũi nhọn hoắt nhanh như chớp đâm thẳng tới.

Động tác đã nhanh, bộ vị lại kỳ dị khiến Đồng Thiên Kỳ phải dùng thân pháp nhảy sang bên né tránh.

Đồng Thiên Kỳ qua chiêu đầu tiên biết đối phương không dễ đối phó. Chàng vừa nhảy sang thì Nguyệt Hoa phu nhân lại biến chiêu, một mũi nguyệt nha nhắm vào sườn trái của chàng, mũi kia đâm lên vai phải.

Đồng Thiên Kỳ xuất một chiêu "Tiềm long sơ động", Nguyệt Hoa phu nhân thấy bàn long cuộn cuộn tràn sang vội nhảy lui để tránh.

Thùy Long Tăng thìn Tinh Sư Đạo, thấp giọng :

- Thế nào ?

Tinh Sư Đạo khẽ lắc đầu.

Lúc này Nguyệt Hoa phu nhân lại đánh tạt sang, đôi nguyệt nha múa như rồng cuốn khiến Đồng Thiên Kỳ chưa vội xuất chiêu lại lui về một bước tránh một lúc ba bốn chiêu hiểm ác của đối phương.

Thùy long Tăng nói nhỏ :

- "Long phún nha hoa" một tuyệt chiêu của Tân nguyệt chưởng.

Tinh Sư đạo nhân gật đầu nói :

- Nên động thủ.

Thùy Long Tăng liền quát to :

- Đồng Thiên Kỳ ! Mạng người chấm dứt ở đây rồi !

Nói xong, liền bổ vào vòng chiến, song chưởng hoa vun vút biến thành muôn mũi nhọn vô cùng sắc bén.

Thùy Long Tăng vừa xuất thủ thì Tinh Sư Đạo nhân cũng lao theo, chưởng pháp hoàn toàn giống Thùy Long Tăng.

Mới xuất chiêu thứ hai bị thân pháp tinh diệu của Đồng Thiên Kỳ tránh được, Nguyệt Hoa phu nhân mới rõ vì sao Vu Hồi Kiếm lại phóng thả một đối thủ nguy hiểm như thế ? Đồng thời sự tự tin cũng dần dần giảm sút.

Cũng vừa lúc đó tăng, đạo hai người xuất thủ tấn công.

Vừa thấy chưởng pháp của hai người,

Nguyệt Hoa phu nhân giật mình lắm bầm:

- "Kim Nhẫn chưởng" ! Hóa ra chủ của chúng là Kim Nhẫn Phật ở Linh Sơn.

Nguyên Đồng Thiên Kỳ từ trước có chủ quan coi thường hai đối thủ này. Nhưng vừa nếm một chiêu, chàng đã sững sốt không dám khinh thị nữa liền xuất chiêu "Thất hải du long" để đẩy lùi thế tấn công mãnh liệt của đối phương.

Tuy nhiên trong lúc hoang mang chàng đã để lọt một khoảng trống sau lưng mà đối phương có thể lợi dụng.

Nguyệt Hoa phu nhân không bỏ qua cơ hội đó. Bà ta vừa định phát chiêu đánh vào chỗ sơ hở của Đồng Thiên Kỳ, đột nhiên trong óc hiện lên dung mạo tuấn mỹ tuyệt vời của chàng, niềm phấn khích thừa cơ tấn công địch nhân đột nhiên tiêu thất

Sau một phút khinh thị lỡ để mất thất cơ, Đồng Thiên Kỳ lập tức lấy lại thượng phong, chỉ một chiêu bức địch nhân lùi lại. Trên mặt sát cơ chợt hiện, chàng lạnh giọng quát lên :

- Hai vị tiếp Đồng mỗ chiêu này ?

Nói vừa xong, chiêu "Hồi long chuyển phượng" đã xuất ra với uy mãnh tuyệt luân. Hai vị đạo tăng tuy thân hoài tuyệt học Linh Sơn nhưng đâu thể sánh với Tiềm Long Thần Công và công lực được triết long nội đan làm tăng trưởng ? Vì thế sau khi trấn định lại, chỉ trong chiêu tiếp theo Đồng Thiên Kỳ đã bức đối phương thoái lùi năm sáu thước, dù Thùy Long Tăng và Tinh Sư Đạo nhân có phát huy "Kim Nhẫn chưởng" thế nào cũng không xoay chuyển được tình thế.

Lúc đó vọng tới tiếng hét của Vạn Thánh Nhất Tiên :

- Nằm xuống !

Tiếp theo là một tiếng kêu thảm khốc. Trong ba người còn lại của bát lực sĩ lại thêm một người bị loại khỏi vòng chiến.

Tăng, đạo hai người tránh qua một chưởng của Đồng Thiên Kỳ chợt nhớ lại Nguyệt Hoa phu nhân vừa bỏ lỡ một cơ hội có thể đả thương đối thủ. Tinh Sư Đạo nhân lạnh giọng nói :

- Phu nhân vừa rồi đại lượng quá !

Rồi cùng Thùy Long Tăng mãnh liệt công sang. Hai người cho rằng chỉ cần cảnh cáo như vậy ắt bà ta lần khác không còn bỏ lỡ thời cơ nữa, có thể chỉ cần một chưởng là thành.

Nào ngờ Nguyệt Hoa phu nhân còn căm hận họ còn hơn cả Đồng Thiên Kỳ.

Quét mắt nhìn ba người đang xuất chưởng tung chiêu rất ác liệt, Nguyệt Hoa phu nhân nở nụ cười giảo hoạt nói thầm :

- Các người đã nghĩ không sai, Nguyệt Hoa phu nhân ta vốn dùng kế mượn dao giết người, nhưng các người tính đã sai lầm một điểm, trước mắt ta chưa định giết hẳn. Nếu giết hẳn thì Nhật Nguyệt Bang chẳng cần gì Linh Sơn phái các người giúp đỡ đâu.

Nói xong thị chậm bước trở về kiệu.

Toàn đấu trường đang hồi loạn đả căng thẳng không ai chú ý đến hành động của Nguyệt Hoa phu nhân.

Đến sát kiệu, bà ta định lên giọng gọi bọn đệ tử thủ hạ nhưng một ý nghĩ lóe lên trong đầu, bà liền đổi ý nhỏ giọng ra lệnh cho bốn tì nữ hộ kiệu :

- Trở về thuyền !

Một người trong hai vị tôn giả xưng là "Thôn Nhạc Hống" nghe lệnh ngạc nhiên thấp giọng hỏi :

- Khỏi bẩm phu nhân có cần thông báo cho chúng đệ tử một tiếng không ?

Nguyệt Hoa phu nhân lạnh lùng đáp :

- Những người có năng lực nếu phát hiện chúng ta về thuyền ắt tìm cách đi theo, còn những kẻ vô năng không chịu xem xét sự việc xung quanh thì có theo hay không cần rút theo đối với bốn hộ kiệu không can hệ gì... Về thuyền đi !

Nói xong cúi người bước vào kiệu.

Thôn Nhạc Hống liếc nhìn đồng bọn ở bên cạnh, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, lão chưa chát nghĩ thầm :

"Thế gian độc địa nhất là lòng dạ nữ nhân ! Thân ta đang ở Hội này nhưng sợ khó toàn mạng mà ra khỏi đó ! "

Thế rồi bốn tì nữ cao lớn khiêng kiệu, hai vị tôn giả đi đoạn hậu phóng như bay ra phía bờ biển. Lúc này lại vang lên tiếng kêu trong giờ hấp hối của nhân vật thứ ba trong bốn lực sĩ bị tử thương dưới tay của Nhan Ngọc Vi.

Đệ tử của Nguyệt Hoa hội lúc này đã bị thương vong gần hết, trừ một người cuối cùng trong bát lực sĩ đang vong mạng đấu với Thần Châu Tam Tà. Địa Sát Lệnh chủ, Nhan Ngọc Vi, ba thiếu nữ khác cũng như phần đông chúng nhân của Vạn Thánh Đảo đã buông binh khí nghỉ ngơi.

Mọi người vẫn hướng trung tâm chú ý của mình vào Đồng Thiên Kỳ. Nhan Ngọc Vi không thấy Nguyệt Hoa phu nhân trong vòng đấu, nàng ngạc nhiên đưa mắt tìm quanh rồi thảng thốt kêu lên :

- Nguyệt Hoa phu nhân đào tẩu rồi !

Lời vừa vang ra, đám đệ tử của Nguyệt Hoa hội như rấn mất đầu, trong lúc hoảng loạn lại thêm ba người bị giết. Bọn còn lại đều quỳ xin tha mạng. Không khí đấu trường đã lắng đi nhiều.

Tăng, đạo hai người đấu với Đồng Thiên Kỳ do công lực và chiêu thuật đều thua kém đối phương nên phải dốc toàn lực vào cuộc đấu, tuy có bản khoản là sao có cả Nguyệt Hoa phu nhân hợp lực vẫn bị Đồng Thiên Kỳ dồn vào bí thế như vậy, nhưng vẫn không còn lòng dạ nào nghĩ đến có Nguyệt Hoa phu nhân ở đó hay không.

Cả hai có mơ cũng không ngờ tới dã tâm của Nguyệt Hoa phu nhân lại bộc lộ một cách trắng trợn đến như vậy.

Biết rằng dù hai người hợp lực cũng không phải là địch thủ của Đồng Thiên Kỳ, ngay cả cú đánh lén đầu tiên cũng không bức được chàng lùi vào thế hạ phong, lúc này chiêu thức của chúng lại càng rời rạc.

Đôi mắt lấp lánh hàn quang, trong khi hai người trong phút hoảng hốt thất cơ phải lùi về bảo vệ, Đồng Thiên Kỳ hét lên một tiếng :

- Muộn quá rồi !

Chỉ thấy mình chàng nhẹ nhàng lướt qua địch thủ, Thùy Long Tăng và Tinh Sư Đạo nhân buông lỏng hai tay đứng chết lạng giữa đấu trường, đương nhiên huyết đạo đã bị Đồng Thiên Kỳ chế trụ

Quét mắt nhìn hai người, Đồng Thiên Kỳ nói giọng lạnh tanh:

- Thật bất hạnh, xem ra Đồng môn đã chọn sẵn đường cho hai vị rồi !

Đối với cái chết ai mà không sợ hãi. Cũng như khi sắp lìa trần người ta cùng lưu luyến với cuộc sống. Tuy Thùy Long Tăng và Tinh Sư Đạo tuổi trời đã cao nhưng đối mặt với cái chết cũng không thể trấn áp nỗi kinh sợ biểu lộ lên nét mặt. Thân không cử động được nhưng miệng còn có thể mở, Thùy Long Tăng nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người ta thường dành cho người khác một lối thoát cuối cùng.

Đồng Thiên Kỳ buông giọng châm biếm :

- Khi hai vị lao vào đánh lén Đồng mỗ đâu có nghĩ đến câu này ?

Thùy Long Tăng gắng biện bác :

- Lão nạp hai người cùng Đồng thí chủ vốn không có thâm cừu đại hận gì.

- Giả sử tối nay Đồng mỗ chết bởi tay hai vị nhất định hai vị cũng không nghĩ tới điều này.

Chàng lạnh lùng nói thêm :

- Đồng mỗ đã nói qua, Huyết Kiếp thủ không có đức phóng sinh, hai vị sẽ rất bất hạnh nếu bại dưới tay Đồng mỗ, đúng thế chứ ?

Cả hai nghe nói đều lạnh sống lưng, mặt tái mét. Thùy Long Tăng gắng gượng nói :

- Đồng Thiên Kỳ, hai chúng ta đã mất khả năng kháng cự mà người cũng hạ thủ được sao ?

Một thoáng do dự thoáng qua, Đồng Thiên Kỳ quay mình bước sang bên, chợt mắt chàng bắt gặp tử thi của "Trác Kinh" Mạnh Long, vết chu sa trên trán chàng đột nhiên ửng đỏ.

Bốn thiếu nữ vừa nghe hết chuyện trao đôi giữa song phương, họ rụt rè tới gần nhưng chưa dám nói gì.

Nỗi sợ hãi trước cái chết đôi khi làm người ta quên đi lòng tự trọng.

Thùy Long Tăng nhìn Nhan Ngọc Vi đang bước lại gần, gấp giọng :

- Nữ thí chủ, ngày trước lão nạp từng là tôn giả ngự tiền hành khiển cho nữ thí chủ chắc vẫn chưa quên ?

Nhan Ngọc Dung đáp :

- Ở Vạn Thánh Đảo hai vị đã bắt Nhan Ngọc Vi, tôi cũng chưa quên điều này

Đồng Thiên Kỳ đã quay lại, tay đặt vào chuôi Long đầu kiếm.

Tinh Sư đạo trầm giọng nói :

- Cô nương, oan gia nên giải không liên kết. Hai người chúng ta là môn hạ Linh Sơn phái, danh hiệu Kim Nhẫn phật sau này cô nương nhất định sẽ nghe, Đồng Thiên Kỳ bây giờ đâu có cường địch, e rằng...

Mi tâm huyết trên trán đỏ ửng, Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng ngắt lời :

- Tôn giá đem sư tổ ra đây làm gì ?

- Đồng Thiên Kỳ ! Nếu người giết hai chúng ta, Linh Sơn phái nhất định sẽ biết sự tình tối nay, thức thời mới là anh hùng. Đồng Thiên Kỳ, bản đạo khuyên người nên nghĩ kỹ.

"Coong" một tiếng, Đồng Thiên Kỳ đã rút phất Long đầu kiếm ra khỏi bao, danh giọng :

- Tôn giá nhất định đã thấy rõ bốn lực sĩ chết như thế nào ?

Tinh Sư Đạo nhân run giọng :

- Đồng Thiên Kỳ, Linh Sơn phái quyết không tha người, trừ phi...

Đồng Thiên Kỳ đỡ lời :

- Trừ phi bây giờ Đồng mỗ tha các người, đúng vậy chứ ?

Giọng Nhan Ngọc Vi khản khoản :

- Đồng công tử, xin đừng...

Tinh Sư Đạo nhân thoáng chút hy vọng liền nhìn Nhan Ngọc Vi nói :

- Cô nương nên nghĩ tới Đồng Thiên Kỳ, bần đạo hy vọng cô nương thay hấn suy nghĩ...

Đột nhiên ánh hàn quang lóe lên, trong tiếng la hét hoảng của bốn thiếu nữ là tiếng rú lên dứt đoạn của hai đệ tử phái Linh Sơn. Tinh Sư Đạo từ đầu đến đuôi bị xả thành hai nửa, còn Thùy Long Tăng bị chém cụt cánh tay phải, máu tuôn như suối đứng lạng thất thần.

Vung tay giải huyết đạo cho Thùy Long Tăng, Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói:

- Đại sư, người sở dĩ đêm nay không chết vì thân người ở trong Phật môn.

- Đi đi ! Ở Trung nguyên, Đồng mỗ sẽ tùy lúc chờ người của Linh Sơn phái.

Vận công cầm máu ở cánh tay, Thùy Long Tăng oán hận nhìn Đồng Thiên Kỳ.

- Lão nạp ra đi sẽ thỉnh cầu Linh Sơn... Đồng Thiên Kỳ, người sẽ hối hận vì cái giá phải trả cho việc hôm nay người đã làm !

- Đại sư Đồng mỗ hy vọng người không muốn mất thêm một cánh tay nữa. Thúc thời vụ giả... Người cút đi.

Xem thủ đoạn sát nhân tàn khốc của Đồng Thiên Kỳ, Thùy Long Tăng biết rằng chàng đã nói ắt sẽ làm liền không dám nói gì thêm vội vã bỏ đi, phi thân ra ngoài ba trượng nói vọng lại :

- Lão nạp cầu Phật Tổ bảo hộ cho người bình an đến được Trung Nguyên.

Lát sau đã mất hút trong bóng đêm.

Bốn thiếu nữ sững sờ nhìn vẻ bình thản của Đồng Thiên Kỳ, Nhan Ngọc Vi thần thờ nói :

- Đồng công tử thay đổi mất rồi, không còn là người ngày trước nữa !

Đồng Thiên Kỳ thấy đau nhói trong tim nhưng cố trấn áp nỗi thống khổ, mỉm cười đáp :

- So với quá khứ tàn nhẫn hơn, nhưng với tương lai lại còn kém xa...

Nhan Ngọc Dung chỉ tay vào những mảnh tử thi nằm vương vãi nói :

- Đồng công tử có cho rằng hoàn cảnh này thích hợp với chốn dân cư không ?

Đồng Thiên Kỳ lãnh đạm trả lời :

- Tử thi, máu huyết tất nhiên không thích hợp với chốn quần cư nhưng tại hạ đã quen và cần phải quen với hoàn cảnh đó.

Mai Phụng Linh hỏi :

- Chàng cần thích ứng với nó ư ?

Đồng Thiên Kỳ cười đáp :

- Người tất nhiên cần phải thích nghi với hoàn cảnh.

Nhan Ngọc Dung thấp giọng :

- Đồng công tử có tin rằng một số người không bao giờ thích nghi với hoàn cảnh đó hay không ?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu gật đầu chừng như không muốn tiếp tục tranh luận về đề tài đó, chàng ngược mắt nhìn bầu trời tăm tối chỉ còn lác đác mấy vì sao cuối cùng nhìn những thi thể nằm khắp nơi, trầm giọng nói :

- Nên thu lượm những tử thi này để khôi phục sự an lạc vốn có ở nơi đây.

Đột nhiên có tiếng nói :

- Có thích hợp với chốn quần cư hay không, nhưng bản ni tin rằng dù có thu nhặt chúng đi thì sẽ có những tử thi khác thay vào.

Mới rồi đã trấn tĩnh phần nào nỗi thống khổ trong lòng, nghe những lời vừa rồi, Đồng Thiên Kỳ quay phắt người lại, bắt gặp cái nhìn lạnh lùng trách móc của Thánh Tâm Sư thái và Vạn Thánh Đảo chủ phụ nhân đang nhìn mình, nỗi đau lại trào lên không kiềm chế nổi, chàng lạnh lùng nói :

- Đúng như vậy. Bà là Thánh Tâm sư thái ư ?

Thánh Tâm Sư thái gật đầu đáp :

- Đúng thế. Bản ni pháp hiệu là Thánh Tâm, võ công kém xa người nhưng may có chút ít lòng từ bi của một lão ni cô.

Không nhìn vào người nào, Đồng Thiên Kỳ ngược nhìn bầu trời hắc ám nào nùng nói :

- Sư thái ! Những người nào không phải vì tôi mà đến... Lẽ ra tôi không nên xuất hiện ở thánh địa an lạc thanh bình này.

Dứt lời quay người bước tới thi thể của "Trác Kinh" Mạnh Long quỳ xuống, từ đó mắt rơi xuống những giọt lệ nóng hổi.

Ở nơi đây, chàng đã mất những gì và được những gì ? Chỉ là những lời trách mắng phủ phàng và thái độ lạnh lùng nơi đối với chàng còn những người thân duy nhất trong cõi đời này... Tuy nhiên, chàng không tìm thấy chút ấm áp nào.

Đồng Thiên Kỳ thận trọng rút từ ngực Mạnh Long ra thanh đoản kiếm, hai dòng lệ cứ để mặc lăn chã lon tuôn rơi.

Tà Bốc Tư Không Linh nhìn thiếu niên - người mà Thần Châu Tam Tà đem lòng ngưỡng mộ duy nhất trong đời hành hiệp giang hồ, lão không nén nổi xúc động đưa tay lau nước mắt, lát sau ngửa mặt cười to một tràng lạnh lẽo.

- Ha ha ha... Tấm lòng từ bi của lão sư thái thật tuyệt biết bao ! Giả sử Vạn Thánh Đảo hôm nay không có anh ta thì sẽ xảy ra cảnh tượng thế nào người có nghĩ đến không ? Người thân là đệ tử Phật môn mà không hiểu lý rằng phải cải ác trừ tà, lại buông ra những lời lẽ sai trái, giả từ giả bi như thế... Vì người thân, chàng ta đã lặn lội muôn trùng cách trở, cải trang giả dạng đến đây. Cũng vì họ, chàng đã bỏ mất bao nhiêu và thu lại được gì ? Thương bằng hữu vì mình mà chết đứt từng khúc ruột biết giải bày cùng ai ? Tiếc song thân chết thảm dưới tay cường địch, biết than khóc cùng ai ? Từ thơ ấu tới giờ vai đã gánh nặng biết mấy đau thương và biết bao trách nhiệm nặng nề mà biết cùng ai chia sẻ ? Cũng vì người thân, muốn để họ đoàn tụ chu toàn, tận hưởng an lạc, nén tình yêu xuống tận đáy tâm hồn, đem ái tình đổi thành tình hận nỗi đau khổ đó nào ai thấu hiểu ? Để cuối cùng chàng ta đổi lấy cái gì ? Một bài học về từ bi nhân nghĩa ư ? Ha ha ha... Hai chữ nhân nghĩa trong thiên hạ. Tư Không Linh đã thấy rõ ở đây rồi !

Địa Sát Lệnh chủ nhìn Tà Bốc Tư Không Linh, trầm giọng nói :

- Tư Không Linh, nơi này không lưu người đã có chỗ khác lưu người. Ta và người hãy vì tri kỷ mà dốc hết tấc lòng, hà tất phải thay nó bọc bạch những lời ấy ? Công đạo là ở lòng người... Những nhân vật ở đây chẳng còn bé bỏng gì đâu.

Lời nói của Thạch Tùng Lĩnh cũng đầy xúc động !

Thánh Tâm Sư thái ngưng ngưng cúi thấp đầu, Đảo Chủ phu nhân không nén nổi, khóc như mưa, thổn thức nói :

- Ta vĩnh viễn mang tội với em gái ta và em rể ở dưới suối vàng mất rồi ? Đúng thế ? Các người phó thác cho ta nhiều lắm, nhưng ta nào đã làm được chút gì đâu ? Ta đã nghĩ gì ? Ta đã thấy gì ?

Nói chưa xong bà đã chạy bổ tới Đồng Thiên Kỳ, nói trong nước mắt :

- Thiên Kỳ ! Hải tử ! Tha thứ cho dì

Bốn thiếu nữ cũng lao ùa tới, mặt đầm đìa nước mắt, trong lòng đầy hối hận và thống khổ.

Thiên Tâm Quái Cái cùng với Hận Thiên Tiên đang đánh nhau kịch liệt. Hận Thiên Tiên lúc này đã nao núng vừa cố trấn tĩnh sau một chưởng mãnh liệt của Hàn Tâm Ẩn.

Đồng Thiên Kỳ lau thanh đoản kiếm rồi từ từ đứng lên, nghe tiếng la của Đảo chủ phu nhân chàng cũng không quay đầu lại

Đúng lúc đó bỗng nghe Thiên Tâm Quái Cái hét to :

- Lão quỷ chạy đâu ? Đồng Thiên Kỳ...

Không nghe tiếng Thiên tâm Quái Cái, cũng không ngờ rằng Hận Thiên Tiên lao về phía mình, khi Đồng Thiên Kỳ phát hiện ra thì đã muộn, Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi chỉ còn cách chàng có mấy tấc !

Trong tiếng ầm vang của hai thân thể va mạnh vào nhau văng ra hai tiếng kêu đau đớn.

- o O o-